មាតិកា

ជំពូកទី ១

បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ

មាត្រា ១: តាវកាលិកត្រូវផ្តល់

មាត្រា ២: សកម្មភាពសុខាភិបាល សង្គមកិច្ច

មាត្រា ៣: ប.ស.ស

មាត្រា ៤: ដែនអនុវត្ត

មាត្រា ៥: ការធានារ៉ាប់រងស្ម័គ្រចិត្តផ្នែកសោធន

មាត្រា ៦: កាតព្វកិច្ចបង់ភាគទាន

ជំពូកទី ២

ផ្នែកប្រាក់សោធន

មាត្រា ៧: តាវកាលិកផ្នែកប្រាក់សោធន

មាត្រា ៨: លក្ខខណ្ឌទទួលបានសោធន និងវិភាជន៍

១. សោធនជរាភាព

២. សោធនកាលាទិករណ៏

៣. លក្ខខណ្ឌនៃការស្នើសុំសោធន

៤. វិភាជន៍ជរាភាព

មាត្រា ៩: សោធនទុព្វលភាព

មាត្រា១០: សោធនចំពោះអ្នកនៅក្នុងបន្ទុក

មាត្រា១១: វិភាជន៍ចំពោះអ្នកនៅក្នុងបន្ទុក

ជំពូកទី ៣

ផ្នែកហានិភ័យការងារ

មាត្រា១២: និយមន័យគ្រោះថ្នាក់ការងារ

មាត្រា១៣: ជំងឺវិជ្ជាជីវៈ

១. ការកំណត់ជំងឺវិជ្ជាជីវៈ (ប្រកាស)

២. ការសើរើបញ្ជីជំងឺវិជ្ជាជីវៈ

៣. ជំងឺដែលគេប្រកាសថាជាហានិភ័យការងារ

មាត្រា១៤: ការជូនដំណឹងហានិភ័យការងារ

១. កាតព្វកិច្ចអ្នករងគ្រោះក្នុងការជូនដំណឹងហានិភ័យការងារ

២. កាតព្វកិច្ចនិយោជកក្នុងការជូនដំណឹងហានិភ័យការងារ

៣. បែបបទនៃការត្រួតពិនិត្យ និងកាតព្វកិច្ចអ្នករងគ្រោះ

មាត្រា១៥: តាវកាលិកហានិភ័យការងារ

១. ការថែទាំ និងព្យាបាលមុខរបួស

២. ការផ្ដល់ប្រាក់បំណាច់ប្រចាំថ្ងៃ TDB

៣. ការផ្ដល់ធនលាភ ឬវិភាជន៍សម្រាប់ PDB

៤. សោហ៊ុយបូជាសព និងធនលាភឧត្តរជីវី

មាត្រា ១៦: តាវកាលិកថែទាំ និងព្យាបាល

១. ការរ៉ាប់រងការព្យាបាល

២. ការផ្គត់ផ្គង់ឱសថ

៣. ការឧបត្ថម្ភសម្រាប់ការថែទាំអ្នករងគ្រោះ

៤. ការផ្គត់ផ្គង់ឧបករណ៍សិប្បនិម្មិត

៥. ការសម្របសម្រួលមុខងារ

៦. ការដឹកជញ្ជូនជនរងគ្រោះ

មាត្រា ១៧: ប្រាក់បំណាច់ប្រចាំថ្ងៃ

មាត្រា ១៨: ធនលាភ និងវិភាជន៍

១. ធនលាភសម្រាប់ការបាត់បង់សមត្ថភាពការងារអចិន្ត្រៃយ៍

២. វិភាជន៍សម្រាប់ការបាត់បង់សមត្ថភាពការងារអចិន្ត្រៃយ៍តិចជាង ២០ ភាគរយ

៣. កម្រិតនៃការបាត់បង់សមត្ថភាពការងារ

មាត្រា ១៩: សោហ៊ុយបូជាសព និងធនលាភឧត្តរជីវី

មាត្រា ២០: លក្ខណៈសម្បត្តិនៃឧត្តរជីវី

១. ប្រពន្ធ ឬប្តី

២. កូន

៣. ឪពុកម្ដាយ ឬមនុស្សចាស់ជរាក្នុងបន្ទុកផ្ទាល់

មាត្រា ២១: ការពិនិត្យសើរើធនលាភឡើងវិញ

១. ករណីមានគ្រោះថ្នាក់ថ្មីទៀត

២. ការពិនិត្យវិភាជន៍ឡើងវិញ ករណីមានគ្រោះថ្នាក់ថ្មីទៀត

៣. ភាពបណ្ដោះអាសន្ននៃធនលាភ និងការពិនិត្យសុខភាព

មាត្រា ២២: ការចាត់ចែងកម្មវិធីសកម្មភាពសុខាភិបាល និងសង្គមកិច្ច

ជំពូកទី ៤

បទប្បញ្ញត្តិផ្សេងៗ

មាត្រា ២៣: បែបបទនៃការចូលរួម

មាត្រា ២៤: ប្រភពមូលនិធិសុខាភិបាល និងសង្គមកិច្ច

១. ប្រភព

២. ការប្រើប្រាស់មូលនិធិ

មាត្រា ២៥: រយៈពេលបើកសិទ្ធិទទួលតាវកាលិក

១. ប្រភេទនៃរយៈពេលមានសិទ្ធិ

២. ខែសម្រាប់របបសន្តិសុខសង្គម

មាត្រា ២៦: នីតិវិធីនៃការបើកប្រាក់ធនលាភ និងប្រាក់សោធន

មាត្រា ២៧៖ អាជ្ញាយុកាលតាវកាលិក

១. អាជ្ញាយុកាលប្រាក់បំណាច់ប្រចាំថ្ងៃ និងវិភាជន៍បូជាសព

២. អាជ្ញាយុកាលធនលាភ ប្រាក់សោធន

មាត្រា ២៨៖ ការឧបត្ថម្ភអ្នកចាំថែរក្សា

មាត្រា ២៩៖ ភាពមិនអាចផ្ទេរ ឬរឹបអូសបាននៃតាវកាលិក （LL Art.127, 128）

មាត្រា ៣០៖ អត្ថប្រយោជន៍ត្រួតគ្នា

មាត្រា ៣១៖ វិវាទសន្តិសុខសង្គម

មាត្រា ៣២៖ យន្តការសម្របសម្រួល

មាត្រា ៣៣៖ ភាពរួចផុតពន្ធ អាកររបស់ ប.ស.ស

ជំពូកទី ៥

ទោសប្បញ្ញត្តិ

មាត្រា ៣៤៖ បទល្មើស និងផាកពិន័យ

មាត្រា ៣៥៖ នីតិវិធីនៃការពិន័យជាប្រាក់

មាត្រា ៣៦៖ ការប្រព្រឹត្តល្មើសនិងមាត្រា ៦ ឬ ២៣

មាត្រា ៣៧៖ ការដកយកភាគទានដោយខុសច្បាប់

មាត្រា ៣៨៖ ការស្នើសុំតាវកាលិកក្លែងបន្លំ

មាត្រា ៣៩: ការផ្សព្វផ្សាយសាលក្រមតុលាការ
មាត្រា ៤០: បណ្តឹងអាជ្ញា និងបណ្តឹងរដ្ឋប្បវេណី
មាត្រា ៤១: អវសានប្បញ្ញត្តិ

ព្រះរាជក្រម

នស/ រកម/ ០៩០២ / ០១៨

យើង

ព្រះបាទសម្តេចព្រះ នរោត្តម សីហនុ
រាជហរិវង្ស ឧភតោសុជាត វិសុទ្ធពង្ស អគ្គមហាបុរសរតន៍
និករោត្តម ធម្មិកមហារាជាធិរាជ បរមនាថ បរមបពិត្រ
ព្រះចៅក្រុងកម្ពុជាធិបតី

- បានទ្រង់យល់រដ្ឋធម្មនុញ្ញ នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
- បានទ្រង់យល់ព្រះរាជក្រឹត្យលេខ នស/រកត/ ១១៩៨/៧២ ចុះថ្ងៃទី ៣០ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៩៨ ស្តីពីការតែងតាំងរាជរដ្ឋាភិបាលនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
- បានទ្រង់យល់ព្រះរាជក្រមលេខ ០២/នស/៩៤ ចុះថ្ងៃទី ២០ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៩៤ ដែលប្រកាសឱ្យប្រើច្បាប់ ស្តីពីការរៀបចំ និងការប្រព្រឹត្តទៅនៃគណៈរដ្ឋមន្ត្រី
- បានទ្រង់យល់ព្រះរាជក្រមលេខ នស/រកម/០៦៩៩/ចុះថ្ងៃទី ១៧ ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៩៩៩ ដែលប្រកាសឱ្យប្រើច្បាប់ ស្តីពីការបង្កើតក្រសួងសង្គមកិច្ច ការងារ បណ្តុះបណ្តាលវិជ្ជាជីវៈ និងយុវនីតិសម្បទា
- បានទ្រង់យល់សេចក្តីក្រាបបង្គំទូលថ្វាយ របស់សម្តេចនាយករដ្ឋមន្ត្រី នៃរាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា និងរបស់រដ្ឋមន្ត្រី ក្រសួងសង្គមកិច្ច ការងារ បណ្តុះបណ្តាលវិជ្ជាជីវៈ និងយុវនីតិសម្បទា

ប្រកាសឱ្យប្រើ

ច្បាប់ស្តីពីរបបសន្តិសុខសង្គមសម្រាប់ជនទាំងឡាយ ដែលស្ថិតនៅក្រោមបទប្បញ្ញត្តិនៃច្បាប់ស្តីពីការងារ ដែលរដ្ឋសភាបានអនុម័តកាល ពីថ្ងៃទី ១៩ ខែ សីហា ឆ្នាំ ២០០២ នាសម័យ

ប្រជុំពេញអង្គលើកទី ៨ នីតិកាលទី ២ ហើយដែលព្រឹទ្ធសភាបានយល់ស្របតាមទម្រង់ និងគតិច្បាប់នេះទាំងស្រុង ដោយគ្មានកែប្រែអ្វីឡើយ កាលពីថ្ងៃទី ០៥ ខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ២០០២ នាសម័យប្រជុំពេញអង្គលើកទី៧ នីតិកាលទី១ ។

ច្បាប់មានសេចក្តីទាំងស្រុងដូចតទៅ ៖

ច្បាប់
ស្ដីពី
របបសន្តិសុខសង្គមសម្រាប់ជនទាំងឡាយ
ដែលស្ថិតនៅក្រោមបទប្បញ្ញត្តិនៃច្បាប់ស្ដីពីការងារ

ជំពូកទី ១
បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ

មាត្រា ១.-

ច្បាប់នេះមានគោលបំណងបង្កើតឱ្យមានរបបសន្តិសុខសង្គមសំរាប់ជនទាំងឡាយដែលស្ថិតនៅក្រោមបទប្បញ្ញត្តិនៃច្បាប់ស្តីពីការងារនៅក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាដូចតទៅ :

១-ផ្នែកប្រាក់សោធន ដែលត្រូវទទួលបន្ទុកផ្តល់តាវកាលិកជរាភាព ទុព្វលភាព និងមរណភាព។

២-ផ្នែកហានិភ័យការងារដែលត្រូវទទួលបន្ទុកផ្តល់តាវកាលិកគ្រោះថ្នាក់ការងារ និងជំងឺវិជ្ជាជីវៈ។

ចំពោះផ្នែកដទៃទៀតនឹងត្រូវកំណត់ដោយអនុក្រឹត្យជាបន្តបន្ទាប់ដោយផ្អែកលើស្ថានភាពជាក់ស្តែងនៃសេដ្ឋកិច្ចជាតិ។

មាត្រា ២.-

សេវាដែលត្រូវបំពេញបន្ថែមលើតាវកាលិកទាំងនេះរួមមានសកម្មភាព ផ្នែកសុខាភិបាល និងសង្គមកិច្ចត្រូវកំណត់ដោយអនុក្រឹត្យ។

មាត្រា ៣.-

របបសន្តិសុខសង្គមដែលបង្កើតដោយច្បាប់នេះត្រូវធានារ៉ាប់រងដោយបេឡាជាតិរបបសន្តិសុខសង្គម សរសេរកាត់ថា "**ប.ស.ស** "។ បេឡាជាតិរបបសន្តិសុខសង្គមជាគ្រឹះស្ថានសាធារណៈដែលត្រូវបង្កើតដោយអនុក្រឹត្យអនុលោមតាមច្បាប់ ស្តីពីលក្ខន្តិកៈទូទៅនៃសហគ្រាសសាធារណៈដែលប្រកាសឱ្យប្រើដោយ ព្រះរាជក្រមលេខ ជស/រកម/០៦៩៦/០៣ចុះថ្ងៃទី ១៥ ខែមិថុនា ឆ្នាំ១៩៩៦និងព្រះរាជក្រឹត្យលេខ

នស/រកត/១២៩៧/៩១ ចុះថ្ងៃទី ៣១ ខែធ្នូឆ្នាំ១៩៩៧ ស្តីពីលក្ខន្តិកៈគតិយុត្តិនៃគ្រឹះស្ថានសាធារណៈ។

មាត្រា ៤.-

ជនដែលត្រូវដាក់បញ្ចូលឱ្យនៅក្នុងរបបសន្តិសុខសង្គមតាមច្បាប់នេះ ដោយមិនមានបែងចែកពី ពូជសាសន៍ ពណ៌សម្បុរ ភេទ ជំនឿ សាសនា គំនិតនយោបាយ ជាតិកំណើត ដើមកំណើតសង្គម ការចូលជាសមាជិកសហជីពកម្មករនិយោជិត ឬការធ្វើសកម្មភាពក្នុងសហជីព គឺ :

-កម្មករនិយោជិតទាំងអស់ដែលស្ថិតនៅក្រោមបទប្បញ្ញត្តិនៃច្បាប់ស្តីពីការងារ ប្រសិនបើជនទាំងនោះធ្វើសកម្មភាពការងារនៅក្នុងទឹកដីនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាដើម្បីជាប្រយោជន៍សម្រាប់និយោជកម្នាក់ ឬច្រើននាក់ដោយមិនគិតដល់ប្រភេទ ទម្រង់ និង សុពលភាពនៃកិច្ចសន្យា ឬប្រភេទនិងចំនួននៃ ប្រាក់ឈ្នួលដែលជននោះបានធ្វើ ឬបានទទួលឡើយ។

-កម្មករនិយោជិតរដ្ឋ កម្មករនិយោជិតនៃអង្គការសាធារណៈ និងបុគ្គលិកទាំងអស់ដែលមិនស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងដោយសហ-លក្ខន្តិកៈមន្ត្រីរាជការស៊ីវិលឬលក្ខន្តិកៈទូត ព្រមទាំងភ្នាក់ងារក្រុមរាជការសាធារណៈដែលតែងតាំងដោយបណ្តោះអាសន្ន។

-សិស្សសាលាវិជ្ជាជីវៈ ជនដែលដាក់ឱ្យធ្វើការងារនៅក្នុងមណ្ឌលបណ្តុះបណ្តាលសម្របសម្រួលនិងអប់រំវិជ្ជាជីវៈសាឡើងវិញ និងកូនជាង ត្រូវចាត់ទុកដូចជា កម្មករនិយោជិតដូចមានចែងនៅក្នុងវាក្យខ័ណ្ឌ១នៃមាត្រានេះដែរ។ បែបបទសម្រាប់អនុវត្តបទប្បញ្ញត្តិផ្នែក

នេះ ត្រូវកំណត់ដោយប្រកាសនៃរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងទទួលបន្ទុកវិស័យរបបសន្តិសុខសង្គម។

-ជនដែលប្រកបមុខរបរក្នុងវិជ្ជាជីវៈសេរី ដែលត្រូវកំណត់ដោយប្រកាសរបស់រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងទទួលបន្ទុកវិស័យរបបសន្តិសុខសង្គម។

-កម្មករនិយោជិតធ្វើការម្តងម្កាល ឬតាមរដូវ។ បែបបទចាំបាច់ដោយឡែកផ្សេងទៀតសម្រាប់ការអនុវត្តបទប្បញ្ញត្តិនៃផ្នែក នេះត្រូវកំណត់ដោយ ប្រកាសរបស់រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងទទួលបន្ទុកវិស័យរបបសន្តិសុខសង្គម បន្ទាប់ពីបានទទួលយោបល់ពី ក្រុមប្រឹក្សាបច្ចេកទេស និង ក្រុមប្រឹក្សាភិបាលនៃបេឡាជាតិរបបសន្តិសុខសង្គម។

សមាសភាពនិងការប្រព្រឹត្តទៅនៃក្រុមប្រឹក្សាបច្ចេកទេស ត្រូវកំណត់ដោយអនុក្រឹត្យ។

មាត្រា ៥.-

១-ជនទាំងឡាយណា ដែលត្រូវបានចូលក្នុងរបបសន្តិសុខសង្គមក្នុងរយៈពេលយ៉ាងតិចប្រាំមួយ (៦) ខែជាបន្តបន្ទាប់មកហើយៗអស់លទ្ធភាពបំពេញលក្ខខណ្ឌនៃការបញ្ចូលក្នុងរបបសន្តិសុខសង្គមនៃច្បាប់នេះ ប៉ុន្តែចង់បន្តដោយស្ម័គ្រចិត្តនៅក្នុងផ្នែកសោធនតទៅទៀតត្រូវដាក់ពាក្យសុំក្នុងរយៈពេលបីខែក្រោយពីថ្ងៃដែលខ្លួនបានបញ្ឈប់កាលបរិច្ឆេទតាមសេចក្តីតំរូវនៃការបញ្ចូលទៅក្នុងរបបនេះ។

២-បន្ទាប់ពីបានទទួលយោបល់ពីក្រុមប្រឹក្សាបច្ចេកទេសនិងក្រុមប្រឹក្សាភិបាលនៃបេឡាជាតិរបបសន្តិសុខសង្គម រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងទទួលបន្ទុកវិស័យរបបសន្តិសុខសង្គមត្រូវចេញប្រកាសកំណត់ អំពីបែបបទអនុវត្តចំពោះការធានារ៉ាប់រងផ្នែកសោធនតាមការស្ម័គ្រចិត្តដូចមានចែងក្នុង

មាត្រានេះ។

មាត្រា ៦.-

និយោជកនិងកម្មករនិយោជិតទាំងអស់ ដែលស្ថិតនៅក្រោមបទប្បញ្ញត្តិនៃច្បាប់នេះត្រូវមានកាតព្វកិច្ចបង់ភាគទានជូនដល់**ប.ស.ស**។ បែបបទ និង នីតិវិធីនៃការបង់ភាគទាន និងការទទួលតាវកាលិក ត្រូវកំណត់ក្នុងអនុក្រឹត្យស្តីពីការបង្កើត**ប.ស.ស** ដូចមានចែងក្នុងមាត្រា ៣ ខាងលើ។

ជំពូកទី ២

ផ្នែកប្រាក់សោធន

មាត្រា ៧.-

តាវកាលិកនៃផ្នែកប្រាក់សោធនមានជាអាទិ៍ សោធនជរាភាព វិភាជន៍ជរាភាព សោធនទុព្វលភាព សោធនចំពោះអ្នកនៅក្នុងបន្ទុក និង វិភាជន៍ចំពោះអ្នកនៅក្នុងបន្ទុក។

មាត្រា ៨.-

១-សមាជិក **ប.ស.ស** ដែលមានអាយុ ៥៥ ឆ្នាំ មានសិទ្ធិទទួលនូវប្រាក់សោធនជរាភាព ប្រសិនបើ ជននោះបានបំពេញលក្ខខណ្ឌដូចតទៅ :

ក-ចុះឈ្មោះក្នុងបញ្ជីនៃ**ប.ស.ស**ក្នុងចិរវេលាយ៉ាងតិចម្ភៃ(២០) ឆ្នាំ។

ខ-បានបង់ភាគទានយ៉ាងតិចបំផុតហុកសិប(៦០)ខែ សម្រាប់របបសន្តិសុខសង្គមក្នុងអំឡុងពេលដប់ឆ្នាំចុងក្រោយ គិតរហូតមកទល់កាលបរិច្ឆេទ ដែលមានសិទ្ធិត្រូវបានទទួលប្រាក់សោធន។

២-សមាជិក**ប.ស.ស**ដែលមានការចុះទន់ខ្សោយសម្បទាមុនអាយុ ៥៥ឆ្នាំទោះជាខាងស្មារតីក្តីឬរាងកាយក្តីបណ្តាលឱ្យ បាត់បង់សមត្ថភាពការងារ ដែលទទួលបានប្រាក់ឈ្នួល ប៉ុន្តែបានបំពេញនូវលក្ខខណ្ឌដូចមានចែងក្នុងវាក្យខ័ណ្ឌខាងលើនេះអាចស្នើសុំប្រាក់សោធនកាលាទិករណីបាន។ បែបបទនៃការកំណត់ និង ការត្រួតពិនិត្យភាពចុះទន់ខ្សោយសម្បទាមុនអាយុ ៥៥ឆ្នាំ ត្រូវចេញដោយប្រកាសរបស់រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងទទួលបន្ទុកវិស័យរបបសន្តិសុខសង្គម បន្ទាប់ពីការផ្តល់យោបល់ពីក្រុមប្រឹក្សាភិបាលនៃ **ប.ស.ស** ។

៣-ប្រាក់សោធនជរាភាព និងប្រាក់សោធនកាលាទិករណីមានប្រសិទ្ធភាពនៅថ្ងៃទីមួយនៃខែតាមប្រតិទិន បន្ទាប់ពីកាលបរិច្ឆេទដែលសាមីជនបានបំពេញតាមលក្ខខណ្ឌត្រឹមត្រូវរួចហើយ ប្រសិនបើសាមីជននោះបានផ្ញើពាក្យសុំមក **ប.ស.ស** ក្នុងរយៈពេលដប់ពីរ (១២)ខែបន្ទាប់ពីកាលបរិច្ឆេទដូចពោលខាងលើ។ក្នុងករណីដែលពាក្យសុំប្រាក់សោធនផ្ញើនៅក្រោយថិរវេលាដូចមានចែងខាងលើប្រាក់សោធន នឹងត្រូវមានប្រសិទ្ធភាពនៅថ្ងៃទីមួយនៃខែតាមប្រតិទិន បន្ទាប់ពីកាលបរិច្ឆេទនៃថ្ងៃដែលបានទទួលពាក្យសុំ។

៤-សមាជិក **ប.ស.ស** ដែលមានអាយុ ៥៥ឆ្នាំបានបង់ភាគទានតិចជាងហុកសិប (៦០) ខែសម្រាប់របបសន្តិសុខសង្គមថែមទាំងបានបញ្ឈប់គ្រប់ការងារដែលអាចទទួលបានប្រាក់ឈ្នួល ប៉ុន្តែមិនទាន់បានបំពេញលក្ខខណ្ឌផ្សេងទៀតដើម្បីអាចទទួលបានប្រាក់សោធនជរាភាព ត្រូវមានសិទ្ធិទទួលវិភាជន៍ជរាភាពដែលត្រូវបើកឱ្យតែម្តងគត់ ។

មាត្រា ៩.~

សមាជិក**ប.ស.ស** ដែលធ្លាក់ក្នុងទុព្វលភាពមុនអាយុ៥៥ឆ្នាំ មានសិទ្ធិទទួលនូវប្រាក់សោធនទុព្វលភាព ប្រសិនបើសាមីជនបានបំពេញលក្ខខណ្ឌដូចតទៅ :

ក-មានឈ្មោះក្នុងបញ្ជីនៃ **ប.ស.ស** យ៉ាងតិចប្រាំ (៥)ឆ្នាំ។

ខ-បានបង់ភាគទានចំនួនប្រាំមួយ (៦)ខែសំរាប់របបសន្តិសុខសង្គមក្នុងអំឡុងពេលដប់ពីរ(១២)ខែចុងក្រោយ ដោយគិតមកទល់ថ្ងៃដែលសាមីជនចាប់ផ្តើមបាត់បង់សមត្ថភាពការងារដោយសារទុព្វលភាព។

មាត្រា ១០.-

ប្រសិនបើ សាមីជននៃសោធនជរាភាព ឬ ទុព្វលភាព ឬ សោធនកាលាទិករណ៍ទទួលមរណភាព ឬ ក៏ក្នុងករណីដែលសមាជិក **ប.ស.ស**ទទួលមរណភាព ហើយដែលនៅក្នុងកាលបរិច្ឆេទនៃមរណ-ភាពនេះ ជននោះបានបំពេញលក្ខខណ្ឌគ្រប់គ្រាន់ សម្រាប់ការទទួលយកអត្ថប្រយោជន៍ពីសោធនជរាភាព ឬទុព្វលភាព ឬក៏បានបង់ភាគទានចំនួនមួយរយប៉ែតសិប(១៨០)ខែ សម្រាប់របបសន្តិសុខសង្គមរួចហើយ អ្នកសិទ្ធិវន្តនៃជនទាំងនោះមានសិទ្ធិទទួលបាននូវសោធនចំពោះអ្នកនៅក្នុងបន្ទុក។

មាត្រា ១១.-

ប្រសិនបើសមាជិក**ប.ស.ស**មិនអាចមានសិទ្ធិទទួលនូវប្រាក់សោធនទុព្វលភាពបាន និង មិនទាន់បានបង់ភាគទានគ្រប់ចំនួនមួយរយប៉ែតសិប (១៨០) ខែសំរាប់របបសន្តិសុខសង្គមគិតមកទល់នឹងថ្ងៃដែលខ្លួនទទួលមរណភាពទេនោះ ប្តីឬប្រពន្ធដែលជាទុព្វលជនក្តី ឬមិនមែនក្តី

ព្រមទាំងកូនកំព្រានៃសាមីជន ត្រូវមានសិទ្ធិទទួលអត្ថប្រយោជន៍ជាវិភាជន៍ចំពោះអ្នកនៅក្នុងបន្ទុក ដែលបើកឱ្យតែម្តងគត់ ក្នុងចំនួនមិនតិចជាងប្រាក់សោធនជរាភាពប្រចាំខែសំរាប់សមាជិក**ប.ស.ស**នោះ។

ជំពូកទី ៣

ផ្នែកហានិភ័យការងារ

មាត្រា ១២.-

ត្រូវចាត់ទុកជាគ្រោះថ្នាក់ការងារ គ្រោះថ្នាក់ដែលធ្លាក់លើរូបកាយកម្មករនិយោជិតដោយធ្វើការឬក្នុងពេលធ្វើការ ទោះដោយហេតុយ៉ាងណាក៏ដោយ ហើយទោះមានកំហុសពីកម្មករនិយោជិត ឬគ្មានក៏ដោយគឺគ្រោះថ្នាក់ដែលធ្លាក់លើរូបកាយកម្មករនិយោជិតក្នុងពេលធ្វើការឱ្យនិយោជក ឬ នាយកសហគ្រាសឬធ្លាក់លើសិស្សវិជ្ជាជីវៈមានឈ្នួលក្តី ឥតឈ្នួលក្តី កាន់មុខងារជាអ្វី នៅទីកន្លែងណាក៏ដោយ។

ម្យ៉ាងទៀត ត្រូវចាត់ទុកជាគ្រោះថ្នាក់ការងារដែរចំពោះគ្រោះថ្នាក់ណាដែលធ្លាក់លើរូបកាយកម្មករនិយោជិតក្នុងពេលដែលសាមីខ្លួនធ្វើដំណើរពីលំនៅស្ថានខ្លួនត្រង់ឆ្ពោះទៅទីកន្លែងធ្វើការ ឬវិលមកវិញដោយគ្មានឈប់ ឬដោយគ្មានវាងទៅកន្លែងផ្សេងជាប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ឬក្រៅពីការងារដែលគេតម្រូវឱ្យទៅ។

មាត្រា ១៣.-

១-ជំងឺដែលបណ្តាលមកពីវិជ្ជាជីវៈក៏ត្រូវចាត់ទុកថាជាហានិភ័យការងារដែរ។ រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងទទួលបន្ទុកវិស័យរបបសន្តិសុខសង្គម និងរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសុខាភិបាលត្រូវចេញប្រកាសរួមស្តីពីការកំណត់បញ្ជីជំងឺវិជ្ជាជីវៈដោយមានភ្ជាប់មកជាមួយនូវបញ្ជីនៃមុខរបរប្រើកំលាំងកាយ

មុខរបរដែលប៉ះពាល់ដោយជាតិពុល និងមុខរបរដែលត្រូវអនុវត្តនៅក្នុងលក្ខខណ្ឌ ឬ តំបន់មានលក្ខណៈមិនប្រក្រតីដែលនាំឱ្យអ្នកធ្វើការកើតជំងឺផ្សេងៗ បន្ទាប់ពីការផ្តល់យោបល់ពីក្រុមប្រឹក្សាបច្ចេកទេស។

២-បញ្ជីនេះត្រូវសើរើពិនិត្យឡើងវិញជាកាលិក ដើម្បីកែលំអបច្ចេកទេសឱ្យបានជឿនលឿន និងជំរុញការយល់ដឹងខាងវេជ្ជសាស្ត្រសម្រាប់ជាមូលដ្ឋានក្នុងការទប់ស្កាត់គ្រោះថ្នាក់ជំងឺវិជ្ជាជីវៈ ។

៣-ជំងឺ ដែលគេបានប្រកាសថាជាហានិភ័យការងារ ក្រោយពីកាលបរិច្ឆេទ ដែលកម្មករនិយោជិតបានឈប់ធ្វើការងារហើយនោះក៏អាចបើកសិទ្ធិឱ្យអ្នករងគ្រោះទទួលតាវកាលិកសម្រាប់ហានិភ័យការងារបានដែរ បើការប្រកាសនោះស្ថិតក្នុងអំឡុងពេលដែលមានបញ្ជាក់ក្នុងបញ្ជីនៃជំងឺវិជ្ជាជីវៈដែលមានចែងក្នុងវាក្យខ័ណ្ឌទី ១ ខាងលើ ។

មាត្រា ១៤.~

១-អ្នករងគ្រោះដោយគ្រោះថ្នាក់ការងារ ឬគ្រោះថ្នាក់ក្នុងការធ្វើដំណើរ ឬជំងឺវិជ្ជាជីវៈ ត្រូវជូនដំណឹងជាបន្ទាន់ទៅនិយោជកឬអ្នកតំណាងនៃនិយោជកនោះអំពីគ្រោះថ្នាក់ដែលធ្លាក់មកលើខ្លួន
លើក លែងតែក្នុងករណីប្រធានសក្តិ ឬការមិនមានលទ្ធភាពជាស្ថាពរ ឬក៏មានមូលហេតុសមហេតុសមផល ។ កាតព្វកិច្ចដូចគ្នានេះដែរ បើក្នុងករណីមានគ្រោះថ្នាក់បណ្តាលឱ្យបាត់បង់ជីវិត ត្រូវធ្លាក់ទៅលើអ្នកសិទ្ធិវន្ត។

២-និយោជកត្រូវជូនដំណឹងទៅ**ប.ស.ស** ក្នុងរយៈពេលយ៉ាងយូរសែសិបប្រាំបី(៤៨)ម៉ោង ចំពោះគ្រោះថ្នាក់ការងារ ឬគ្រោះថ្នាក់ក្នុងការធ្វើដំណើរ ឬ ជំងឺវិជ្ជាជីវៈដែលធ្លាក់លើរូបកាយនិយោជិតកម្មករ

ដែលធ្វើការក្នុងសហគ្រាសរបស់ខ្លួន។ ការជូនដំណឹងនេះ ត្រូវធ្វើតាមទំរង់បែបបទដែលមានកំណត់ក្នុង ប្រកាសរួមនៃក្រសួងទទួលបន្ទុកវិស័យរបបសន្តិសុខសង្គម និង ក្រសួងសុខាភិបាល តាមសំណើរបស់ក្រុមប្រឹក្សាភិបាលនៃ **ប.ស.ស** ។

៣-បែបបទនៃការត្រួតពិនិត្យ និងកាតព្វកិច្ចនៃអ្នករងគ្រោះថ្នាក់ការងារ ឬ គ្រោះថ្នាក់ក្នុងការធ្វើដំណើរ ឬជំងឺវិជ្ជាជីវៈ ត្រូវកំណត់ដោយប្រកាសរួមនៃក្រសួងទទួលបន្ទុកវិស័យរបបសន្តិសុខសង្គម និង ក្រសួងសុខាភិបាល។

មាត្រា ១៥.-

តាវកាលិកនៃហានិភ័យការងារមាន :

ក-ការថែទាំ និង ព្យាបាលមុខរបួស ដែលបណ្តាលមកពីគ្រោះថ្នាក់ការងារ ឬគ្រោះថ្នាក់ក្នុងការធ្វើដំណើរ ឬជំងឺវិជ្ជាជីវៈទោះបីគ្រោះថ្នាក់នោះបណ្តាលឱ្យមានការអាក់ខានធ្វើការក្តី ឬគ្មានក្តី ។

ខ-ការផ្តល់ប្រាក់បំណាច់ប្រចាំថ្ងៃសម្រាប់គ្រោះថ្នាក់ការងារ ឬគ្រោះថ្នាក់ក្នុងការធ្វើដំណើរ ឬជំងឺវិជ្ជាជីវៈដែលបណ្តាលឱ្យបាត់បង់សមត្ថភាពការងារជាបណ្តោះអាសន្ន ។

គ-ការផ្តល់ធនលាភ ឬ ប្រាក់វិភាជន៍សម្រាប់ការបាត់បង់សមត្ថភាពការងារ ចំពោះគ្រោះថ្នាក់ការងារ ឬគ្រោះថ្នាក់ក្នុងការធ្វើដំណើរឬជំងឺវិជ្ជាជីវៈ ដែលបណ្តាលឱ្យបាត់បង់សមត្ថភាពការងារជាអចិន្ត្រៃយ៍។

ឃ-ការផ្តល់ប្រាក់វិភាជន៍ជាសោហ៊ុយសម្រាប់បូជាសព និង ធនលាភចំពោះឧត្តរជីវីនៃជនរងគ្រោះ ។

មាត្រា ១៦.-

ការថែទាំ និងព្យាបាលមានជាអាទិ៍ដូចខាងក្រោម :

ក-ការជួយរ៉ាប់រងក្នុងការព្យាបាល ការវះកាត់ កិច្ចការទន្តសាស្ត្រ ព្រមទាំងការពិនិត្យដោយវិទ្យុកាំរស្មី ការពិនិត្យរបស់មន្ទីរពិសោធន៍ និង ការវិភាគផ្សេងៗ ។

ខ-ការផ្គត់ផ្គង់ឱសថសម្រាប់ព្យាបាល និងសំភារៈប្រើប្រាស់បន្ទាប់បន្សំសម្រាប់ការព្យាបាល។

គ-ការផ្តល់ប្រាក់ឧបត្ថម្ភសម្រាប់ការថែទាំអ្នករងគ្រោះនៅក្នុងមន្ទីរពេទ្យ ឬក្នុងទីផ្សេងទៀត ។

ឃ-ការផ្គត់ផ្គង់ ការថែទាំ ឬ ជួសជុលជាថ្មីនូវឧបករណ៍អវយវៈសិប្បនិម្មិត ឬការកែទម្រង់កាយដោយគ្រូពេទ្យផ្លូវការ ឬគ្រូពេទ្យទទួលស្គាល់ដោយ**ប.ស.ស**តម្រូវឱ្យធ្វើ ឬការកែលំអសំរបសំរួលមុខងារ ឬការអប់រំវិជ្ជាជីវៈឡើងវិញ។

ង-ការសម្របសម្រួលមុខងារ ការអប់រំវិជ្ជាជីវៈឡើងវិញ ការចាត់ថ្នាក់ការងារឡើងវិញតាមលក្ខខណ្ឌដែលកំណត់ដោយប្រកាសនៃក្រសួងទទួលបន្ទុកវិស័យរបបសន្តិសុខសង្គម។

ច-ការដឹកជនរងគ្រោះពីកន្លែងគ្រោះថ្នាក់ទៅកាន់កន្លែងព្យាបាល ឬ ទៅកាន់លំនៅស្ថាន ។

មាត្រា ១៧.-

ក្នុងករណីដែលមានការបាត់បង់សមត្ថភាពការងារជាបណ្តោះអាសន្នដោយមានការបញ្ជាក់យ៉ាងត្រឹមត្រូវពីគ្រូពេទ្យផ្លូវការ ឬ គ្រូពេទ្យទទួលស្គាល់ដោយ**ប.ស.ស** អ្នករងគ្រោះមានសិទ្ធិទទួលនូវប្រាក់បំណាច់

ប្រចាំថ្ងៃ។ ប្រាក់បំណាច់ប្រចាំថ្ងៃ ត្រូវបើកឱ្យអ្នករងគ្រោះរហូតដល់ថ្ងៃដែលមុខរបួសបានជាសះស្បើយ ឬដល់ថ្ងៃដែលអ្នករងគ្រោះទទួលមរណភាព ដោយសារមុខរបួសបន្ទាប់ពីមាន ការព្យាបាលមួយរយៈពេលមក។ ប្រាក់ឈ្នួលប្រចាំថ្ងៃរបស់កម្មករនិយោជិតសម្រាប់ថ្ងៃផ្អាកការងារដំបូងត្រូវនៅក្នុងបន្ទុករបស់និយោជក ។

មាត្រា ១៨.-

បន្ទាប់ពីមានការបញ្ជាក់យ៉ាងត្រឹមត្រូវពីគ្រូពេទ្យផ្លូវការឬគ្រូពេទ្យទទួលស្គាល់ដោយ**ប.ស.ស**ថា ខ្លួនបានបាត់បង់សមត្ថភាពការងារជាអចិន្ត្រៃយ៍មក អ្នករងគ្រោះមានសិទ្ធិទទួលបាននូវ :

ក-ធនលាភសម្រាប់ការបាត់បង់សមត្ថភាពការងារជាអចិន្ត្រៃយ៍ ប្រសិនបើកម្រិតនៃការបាត់បង់សមត្ថភាពការងារមានយ៉ាងតិចស្មើនឹងម្ភៃភាគរយ (២០%)។

ខ-ប្រាក់វិភាជន៍សំរាប់ការបាត់បង់សមត្ថភាពការងារដែលត្រូវបើកឱ្យតែម្តងគត់ ប្រសិនបើកម្រិតនៃការបាត់បង់សមត្ថភាពការងារនោះតិចជាងម្ភៃភាគរយ (២០%)។

កម្រិតនៃការបាត់បង់សមត្ថភាពការងារអចិន្ត្រៃយ៍ត្រូវកំណត់ដោយប្រកាសនៃរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងទទួលបន្ទុកវិស័យរបបសន្តិសុខសង្គមតាមសំណើរបស់ក្រុមប្រឹក្សាភិបាលនៃ **ប.ស.ស**។

មាត្រា ១៩.-

ក្នុងករណីដែល មានហានិភ័យការងាររហូតបណ្តាលឱ្យអ្នករងគ្រោះបាត់បង់ជីវិតបេឡាជាតិរបបសន្តិសុខសង្គមត្រូវផ្តល់ប្រាក់វិភាជន៍សំរាប់ជាសោហ៊ុយបូជាសព និង ប្រាក់ធនលាភចំពោះអ្នកសិទ្ធិវន្តនៃជនរង

គ្រោះ ។

មាត្រា ២០.-

ឧត្តរជីវីនៃជនរងគ្រោះគឺជនទាំងអស់ ដែលមានលក្ខណៈសម្បត្តិដូចខាងក្រោម :

ក-ប្រពន្ធ ឬប្តីមិនមានការលែងលះ ឬក៏បែកបាក់គ្នា បានរៀបការ ពេញច្បាប់ដោយមានចុះបញ្ជីអត្រានុកូលដ្ឋានមុនពេលមានគ្រោះថ្នាក់ ឬមុនពេលជនរងគ្រោះបាត់បង់ជីវិត ទោះជាការរៀបការនេះ ធ្វើឡើងក្រោយពេលដែលមានគ្រោះថ្នាក់ការងារក៏ដោយ ។

ខ-កូនទាំងអស់ដែលនៅក្នុងបន្ទុកនៃអ្នករងគ្រោះដែលត្រូវកំណត់ក្នុងអនុក្រឹត្យស្តីពីការបង្កើត **ប.ស.ស** ។

គ-ឪពុកម្តាយ ឬមនុស្សចាស់ជរាដែលស្ថិតនៅក្រោមអាណាព្យាបាល និងនៅក្នុងបន្ទុកដោយផ្ទាល់នៃអ្នករងគ្រោះក្នុងឱកាសដែលមានគ្រោះថ្នាក់ ។

មាត្រា ២១.-

១-ចំពោះសមាជិក**ប.ស.ស**ដែលបានទទួលប្រាក់ធនលាភដោយការបាត់បង់សមត្ថភាពការងារជាអចិន្ត្រៃយ៍ដោយផ្នែក ប៉ុន្តែត្រូវរងនូវហានិភ័យការងារជាថ្មីម្តងទៀត ត្រូវមានការគិតគូរឡើងវិញនូវចំនួនប្រាក់ធនលាភថ្មី ដោយផ្អែកលើកម្រិតនៃការបាត់បង់សមត្ថភាពការងារថ្មីនោះ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ បើក្នុងពេលរងគ្រោះថ្នាក់ខាងក្រោយនេះ អ្នករងគ្រោះទទួលប្រាក់ឈ្នួលមូលដ្ឋានមធ្យមខ្ពស់ជាងមុនត្រូវយកប្រាក់ឈ្នួលនេះសម្រាប់ជាមូលដ្ឋានក្នុងការគណនាប្រាក់ធន-លាភថ្មី ។

២-ចំពោះសមាជិក**ប.ស.ស** ដែលកំពុងទទួលប្រាក់វិភាជន៍ដោយការបាត់បង់សមត្ថភាពការងារ ប៉ុន្តែត្រូវរងហានិភ័យការងារជាថ្មី បណ្តាលឱ្យបាត់បង់សមត្ថភាពការងារយ៉ាងតិចម្ភៃភាគរយ(២០%)ជននេះមានសិទ្ធិទទួលនូវប្រាក់ធនលាភតាមកម្រិតបាត់បង់សមត្ថភាពការងារជាក់ស្តែងរបស់ខ្លួន។បើនៅ ពេលរងគ្រោះថ្នាក់ខាងក្រោយនេះអ្នករងគ្រោះទទួលបានប្រាក់ឈ្នួលមធ្យមខ្ពស់ជាងមុនត្រូវយកប្រាក់ឈ្នួលនេះសម្រាប់គណនាប្រាក់ធនលាភ។

៣-គ្រប់ករណីទាំងអស់ ប្រាក់ធនលាភសំរាប់ការបាត់បង់សមត្ថភាពការងារ នៅតែចាត់ទុកថាជាប្រាក់បណ្តោះអាសន្នជានិច្ច។ បេឡាជាតិរបបសន្តិសុខសង្គមត្រូវរៀបចំឱ្យមានការពិនិត្យសុខភាពជាកាលិកចំពោះអ្នករងគ្រោះដែលទទួលប្រាក់ធនលាភសំរាប់ការបាត់បង់សមត្ថភាពការងារ។

អ្នករងគ្រោះ មិនអាចជំទាស់នឹងការពិនិត្យសុខភាពដែលធ្វើឡើងតាមបញ្ជារបស់បេឡាជាតិរបបសន្តិសុខសង្គមបានឡើយ ។

មាត្រា ២២.-

នៅក្នុងក្របខ័ណ្ឌនៃកម្មវិធីសកម្មភាពសុខាភិបាល និងសង្គមកិច្ច **ប.ស.ស**ត្រូវរៀបចំឱ្យមានការបង្ការចំពោះហានិភ័យការងារមានជាអាទិ៍ វិធានការផ្នែកអនាម័យ និង សន្តិសុខការងារចំពោះកម្មករនិយោជិតដែលមានកំណត់នៅក្នុងច្បាប់ស្តីពីការងារ និង អត្ថបទណែនាំអនុវត្តច្បាប់នេះ។

ជំពូកទី ៤

បទប្បញ្ញត្តិផ្សេងៗ

មាត្រា ២៣.-

បែបបទនៃការចូលរួមរបស់និយោជក ការចុះឈ្មោះនៃកម្មករនិយោជិត ការបង់ភាគទាន ការទូទាត់តាវកាលិក និងសេវានៃតាវកាលិកដែលត្រូវធ្លាក់មកក្នុងបន្ទុករបស់និយោជកនិងកម្មករនិយោជិតនៅក្នុងដំណើរប្រព្រឹត្តទៅនៃរបបសន្តិសុខសង្គមត្រូវកំណត់ដោយប្រកាសរបស់រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងទទួលបន្ទុកវិស័យរបបសន្តិសុខសង្គមតាមសំណើរបស់ក្រុមប្រឹក្សាភិបាលនៃ **ប.ស.ស** ។

មាត្រា ២៤.-

១-មូលនិធិផ្នែកសកម្មភាពសុខាភិបាល និងសង្គមកិច្ចរបស់ **ប.ស.ស** ត្រូវបានផ្គត់ផ្គង់ដោយប្រាក់ ដែលជាផលកំរៃនៃប្រាក់ពិន័យដោយសារការយឺតយូររបស់និយោជកក្នុងការមកបង់ភាគទាន និងការផ្តល់តារាងបៀវត្សមិនទាន់ តាមកាលកំណត់ព្រមទាំងប្រាក់បម្រុងដែលបានកាត់ទុកមុនពីប្រាក់ចំណូលដទៃទៀតរបស់ **ប.ស.ស** ។

២-**ប.ស.ស** អាចប្រើប្រាស់ធនធាននានារបស់មូលនិធិខាងសុខាភិបាល និង សង្គមកិច្ចសម្រាប់ :

ក-ធ្វើសកម្មភាពនានាក្នុងគោលដៅសម្រាប់ការបង្ការទូទៅ ការបង្ការគ្រោះថ្នាក់ការងារ និងជំងឺវិជ្ជាជីវៈ ការសម្របសម្រួលលវិជ្ជាជីវៈ ជាពិសេសសម្រាប់ការសិក្សាស្រាវជ្រាវ និងធ្វើស្ថិតិហានិភ័យការងារ ពមទាំងការឃោសនាផ្សព្វផ្សាយ ដើម្បីជំរុញឱ្យវិធានការបង្ការនិងសម្រួលវិជ្ជាជីវៈមានការអភិវឌ្ឍន៍។

ខ-ផ្តល់ជំនួយខាងហិរញ្ញវត្ថុ ឬចូលរួមជាមួយស្ថាប័នសាធារណៈ ឬ អង្គការឯកជនក្នុងវិស័យសុខាភិបាល និង សង្គមកិច្ចដែលមានសកម្មភាពជាប្រយោជន៍សម្រាប់សមាជិក **ប.ស.ស**នៃផ្នែកនីមួយៗ។

មាត្រា ២៥.-

១-រយៈពេលដែលបើកសិទ្ធិឱ្យសមាជិក**ប.ស.ស** ទទួលបានតាវកាលិក គឺរយៈពេលទាំងឡាយណាដែលសមាជិកនោះបានទទួលប្រាក់បំណាច់ប្រចាំថ្ងៃសម្រាប់ហានិភ័យការងារឬរយៈពេលបាត់បង់សមត្ថភាពការងារដែលមិនលើសពីប្រាំមួយ(៦)ខែ ក្នុងករណីមានជំងឺដែលមានការបញ្ជាក់ត្រឹមត្រូវពីគ្រូពេទ្យផ្លូវការ ឬគ្រូពេទ្យដែលទទួលស្គាល់ដោយ **ប.ស.ស** ឬ រយៈពេលដែលអវត្តមានក្នុងឱកាសឈប់សំរាកធម្មតា ដោយគិតទាំងរយៈពេលធ្វើដំណើរដែលមានចែងក្នុងបទប្បញ្ញត្តិនៃច្បាប់ស្តីពីការងារផងដែរ។

២-ពាក្យថា "ខែ" សម្រាប់របបសន្តិសុខសង្គម គឺជាខែដែលសមាជិក **ប.ស.ស** បានបំពេញការងារមានរយៈពេលយ៉ាងតិចដប់ប្រាំ(១៥)ថ្ងៃ។ រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងទទួលបន្ទុកវិស័យរបបសន្តិសុខសង្គម ត្រូវចេញប្រកាសកំណត់បែបបទអនុវត្តក្នុងផ្នែកនេះ ព្រមទាំងលក្ខខណ្ឌសម្រាប់ការកំណត់អំពី "ខែ" សម្រាប់របបសន្តិសុខសង្គម។

មាត្រា ២៦.-

ប្រាក់ធនលាភនិងប្រាក់សោធនទាំងអស់ត្រូវគណនាតាមចំនួនប្រចាំខែ ។ ការគណនាប្រចាំខែនេះ ត្រូវកំណត់តាមស្ថានភាពនៃសមាជិក **ប.ស.ស** គឺនៅថ្ងៃទីមួយនៃខែដែលត្រូវគ្នា។ ចំនួនទឹកប្រាក់ប្រចាំខែនីមួយៗត្រូវបង្កើនឬបន្ថយតាមខ្ទង់រយដែលជិតជាង។

ការបើកប្រាក់ធនលាភ និងប្រាក់សោធនត្រូវធ្វើប្រចាំត្រីមាស។

មាត្រា ២៧.-

១-សិទ្ធិនៃការទាមទារប្រាក់បំណាច់ប្រចាំថ្ងៃសម្រាប់ហានិភ័យការងារ និងប្រាក់វិភាជន៍បូជាសពត្រូវអស់សុពលភាពត្រឹមរយៈពេលមួយ(១)ឆ្នាំ។

២-សិទ្ធិនៃការទាមទារប្រាក់ធនលាភនិងប្រាក់សោធន ព្រមទាំងវិភាជន៍ជរាភាព ទុព្វលភាព និងមរណភាព ត្រូវអស់សុពលភាពត្រឹមរយៈពេលប្រាំ (៥)ឆ្នាំ។

មាត្រា ២៨.-

ជនដែលបានទទួលប្រាក់ធនលាភដោយការបាត់បង់សមត្ថភាពការងារ ឬ ប្រាក់សោធនទុព្វលភាពណាម្នាក់ដែលតម្រូវឱ្យមានអ្នកចាំថែរក្សា មានសិទ្ធិទទួលបានការឧបត្ថម្ភបន្ថែមចំនួនហាសិប (៥០%)ភាគរយនៃចំនួនប្រាក់ធនលាភ ឬប្រាក់សោធននោះ។

មាត្រា ២៩.-

តាវកាលិកទាំងអស់មិនអាចផ្ទេរឬរឹបអូសបានទេលើកលែងតែមានលក្ខខណ្ឌនិងការកម្រិតដូចគ្នានឹងការផ្ទេរ ឬ រឹបអូសប្រាក់ឈ្នួលដែលមានចែងនៅក្នុងច្បាប់ស្ដីពីការងារ។

មាត្រា ៣០.-

ក្នុងករណីដែលមានអត្ថប្រយោជន៍ត្រួតគ្នា ទោះជាអត្ថប្រយោជន៍ខាងប្រាក់សោធនក្តី ឬ ប្រាក់ធនលាភក្តី អនុលោមតាមបទប្បញ្ញត្តិនៃច្បាប់នេះ សាមីជនមានសិទ្ធិទទួលបានប្រាក់សោធន ឬប្រាក់ធនលាភណាដែលមានចំនួនទឹកប្រាក់ខ្ពស់ជាងគេ។

មាត្រា ៣១.-

វិវាទឬបណ្ដឹងដែលទាក់ទងនឹងការអនុវត្តបទប្បញ្ញត្តិនិងបទបញ្ជាខាងវិស័យរបបសន្តិសុខសង្គមរវាងសមាជិក**ប.ស.ស** និយោជក និង **ប.ស.ស**ដែលមិនអាចដោះស្រាយបានដោយការផ្សះផ្សារបស់គណកម្មការដោះស្រាយវិវាទ ឬបណ្ដឹងនៃ**ប.ស.ស**ត្រូវនៅក្រោមសមត្ថកិច្ចនៃតុលាការដែលសមាជិក**ប.ស.ស** ឬនិយោជករស់នៅ ។ រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងទទួលបន្ទុកវិស័យរបបសន្តិសុខសង្គម ត្រូវចេញប្រកាសកំណត់អំពីសមាសភាព និងការប្រព្រឹត្តទៅរបស់គណកម្មការ ដោះស្រាយវិវាទឬបណ្ដឹងនៃ**ប.ស.ស**។

មាត្រា ៣២.-

១-ត្រូវបង្កើតឱ្យមានប្រព័ន្ធសម្របសម្រួលមួយរវាងផ្នែកនីមួយៗដែលបង្កើតឡើងដោយច្បាប់នេះជាមួយនឹងគ្រប់របបធានារ៉ាប់រងនៃផ្នែកសាធារណៈដើម្បីធ្វើឱ្យមានសុពលភាពក្នុងការចូលនិវត្តន៍នៃសេវាដែលមានពីមុនមក និងមានសុពលភាពនៃរយៈពេលធានារ៉ាប់រងក្នុងករណីមានការផ្លាស់ប្ដូរលក្ខន្តិកៈ ឬរបបធានារ៉ាប់រងនៃភ្នាក់ងារណាមួយ ។

២-បែបបទនៃការអនុវត្តប្រព័ន្ធសម្របសម្រួលនេះ ត្រូវកំណត់ដោយប្រកាសនៃរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងទទួលបន្ទុកវិស័យរបបសន្តិសុខសង្គម ។

មាត្រា ៣៣.-

បេឡាជាតិរបបសន្តិសុខសង្គមត្រូវរួចផុតពីការបង់ពន្ធ និងអាករគ្រប់យ៉ាង។ ប៉ុន្តែ ប្រតិបត្តិការរបស់បេឡានេះដែលមានចរិតជាពាណិជ្ជកម្ម ហើយដែលមានគោលដៅរកផលចំណេញសុទ្ធសាធត្រូវជាប់ពន្ធអាករតាមច្បាប់ជាធរមាន ។

ជំពូកទី ៥
ទោសប្បញ្ញត្តិ

មាត្រា ៣៤.-

ជនប្រព្រឹត្តល្មើសនឹងបទប្បញ្ញត្តិនៃច្បាប់នេះត្រូវផ្តន្ទាទោសពិន័យជាប្រាក់ ឬត្រូវផ្តន្ទាទោសដាក់ពន្ធនាគារ ឬក៏ត្រូវផ្តន្ទាទោសទាំងពីរ។

ការពិន័យជាប្រាក់ ត្រូវដាក់បង្ខំដោយនាយកនៃ **ប.ស.ស** ។

មាត្រា ៣៥.-

ការពិន័យជាប្រាក់ត្រូវកំណត់ជាពហុគុណនៃប្រាក់ឈ្នួលយោងប្រចាំថ្ងៃ។ ប្រាក់ឈ្នួលយោងប្រចាំថ្ងៃ គឺជាប្រាក់ឈ្នួលអប្បបរមាដែលកំណត់ដោយ ប្រកាសរួមរបស់រដ្ឋមន្ត្រីទទួលបន្ទុកវិស័យរបបសន្តិសុខសង្គម និងរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងយុត្តិធម៌ ។

មាត្រា ៣៦.-

និយោជកណាដែលប្រព្រឹត្តល្មើសនឹងបទប្បញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៦ ឬ មាត្រា ២៣ នៃច្បាប់នេះ ត្រូវផ្តន្ទាទោសពិន័យជាប្រាក់ពី ដប់(១០) ថ្ងៃទៅសាមសិប (៣០)ថ្ងៃ នៃប្រាក់ឈ្នួលយោងប្រចាំថ្ងៃ ឬបើក្នុងករណីមិនរាងចាល ត្រូវពិន័យ ពីសាមសិប(៣០)ថ្ងៃ ទៅ កៅសិប (៩០)ថ្ងៃ នៃប្រាក់ឈ្នួលយោងប្រចាំថ្ងៃដោយមិនទាន់គិតដល់ទណ្ឌកម្មចំពោះការបង់ភាគទាននិងប្រាក់ពិន័យដែលត្រូវធ្លាក់លើបន្ទុករបស់និយោជកនោះទេ។ ការពិន័យនេះ ត្រូវអនុវត្តស្មើនឹងចំនួនមនុស្សដែលត្រូវបានគេប្រើប្រាស់ក្នុងលក្ខខណ្ឌផ្ទុយពីបទប្បញ្ញត្តិនៃច្បាប់នេះ។

មាត្រា ៣៧.-

និយោជកណាដែលបានដកយកភាគទានពីកម្មករនិយោជិតដោយមិនត្រឹមត្រូវ ដើម្បីដាក់មកក្នុងរបបសោធនដោយការកាត់បន្ថយប្រាក់ឈ្នួលនោះ ត្រូវផ្តន្ទាទោសជាប់ពន្ធនាគារពីមួយ (១)ខែ ដល់មួយ (១)ឆ្នាំ និង ត្រូវផ្តន្ទាទោស ពិន័យជាប្រាក់ពីមួយរយម្ភៃ (១២០)ថ្ងៃទៅបីរយហុកសិប (៣៦០)ថ្ងៃនៃប្រាក់ឈ្នួលយោងប្រចាំថ្ងៃ ឬត្រូវផ្តន្ទាទោសណាមួយក្នុងចំណោមទោសទាំងពីរ។

ក្នុងករណីមិនរាងចាលក្នុងអំឡុងពេលបី(៣)ឆ្នាំ ត្រូវផ្តន្ទាទោសជាប់ពន្ធនាគារពីមួយ (១)ឆ្នាំ ដល់ប្រាំ (៥)ឆ្នាំ និងត្រូវផ្តន្ទាទោសពិន័យជាប្រាក់ ពីមួយរយម្ភៃ(១២០)ថ្ងៃ ទៅបីរយហុកសិប (៣៦០) ថ្ងៃនៃប្រាក់ឈ្នួលយោងប្រចាំថ្ងៃ ឬ ក៏ត្រូវផ្តន្ទាទោសណាមួយក្នុងចំណោមទោសទាំងពីរនេះ។

មាត្រា ៣៨.-

១-ជនណាក៏ដោយ ដែលធ្វើឯកសារក្លែងបន្លំដោយចេតនាដើម្បីចង់បានការផ្តល់តាវកាលិកសំរាប់ខ្លួនឬតតិយជន ដែលមិនគួរត្រូវបានត្រូវផ្តន្ទាទោសពិន័យជាប្រាក់ពីហុកសិប (៦០)ថ្ងៃ ទៅ កៅសិប (៩០)ថ្ងៃនៃប្រាក់ឈ្នួលយោងប្រចាំថ្ងៃ និង ផ្តន្ទាទោសដាក់ពន្ធនាគារពីប្រាំមួយ (៦) ថ្ងៃទៅមួយ (១)ខែ ឬក៏ត្រូវផ្តន្ទាទោសណាមួយក្នុងចំណោមទោសទាំងពីរនេះ។ ការដាក់ទណ្ឌកម្មខាងលើនេះ ត្រូវធ្វើដោយមិនទាន់គិតដល់ទោសកំហុសដទៃទៀត ប្រសិនបើ ជននេះបានប្រព្រឹត្តផងដែរ។

២-ក្នុងករណីមិនរាងចាល ក្នុងអំឡុងមួយ(១)ឆ្នាំ ត្រូវទទួលការ

ដាក់ទណ្ឌកម្មដល់កំរិតអតិបរមា គឺទណ្ឌកម្មទាំងពីររួមគ្នាតែម្តង ។

មាត្រា ៣៩.-

គ្រប់ករណីដូចមានចែងក្នុងមាត្រា ៣៦ និងមាត្រា ៣៧ ខាងលើ តុលាការអាចបញ្ជាឱ្យផ្សព្វផ្សាយនូវសាលក្រមតាមសារពត៌មាន និងបិទប្រកាសផ្សាយនៅតាមទីកន្លែងនានាដែលបានកំណត់ ។ ប្រាក់ចំណាយសម្រាប់ការផ្សព្វផ្សាយនេះ ត្រូវនៅក្នុងបន្ទុករបស់ជនដែលប្រព្រឹត្តល្មើស។

មាត្រា ៤០.-

១-ពាក្យបណ្តឹងសាធារណៈចំពោះការល្មើសរបស់និយោជកឬអ្នកតំណាងរបស់ខ្លួនលើបទប្បញ្ញត្តិស្តីពីទណ្ឌកម្មដូចមានចែងក្នុងមាត្រា៣៤ ខាងលើត្រូវមានអាជ្ញាយុកាលរយៈពេលមួយ (១)ឆ្នាំដោយគិតចាប់ពីកាលបរិច្ឆេទនៃការចេញលិខិតដាក់កំហិតរយៈពេល ដប់ប្រាំ(១៥)ថ្ងៃមក។

២-ពាក្យបណ្តឹងរដ្ឋប្បវេណីចំពោះការទារភាគទាន ឬប្រាក់ពិន័យដោយការយឺតយូរក្នុងការបង់ប្រាក់របស់និយោជកត្រូវមានអាជ្ញាយុកាលរយៈពេលប្រាំ (៥)ឆ្នាំ គិតចាប់ពីកាលបរិច្ឆេទនៃការចេញលិខិតដាក់កំហិតរយៈពេលដប់ប្រាំ (១៥)ថ្ងៃមកដោយមិនមានទាក់ទងនឹងបណ្តឹងសាធារណៈ ឬបន្ទាប់ពីការកន្លងផុតនៃបណ្តឹងសាធារណៈ។

ជំពូកទី ៦

អវសានប្បញ្ញត្តិ

មាត្រា ៤១.-

បទប្បញ្ញត្តិទាំងឡាយណាដែលផ្ទុយពីច្បាប់នេះត្រូវចាត់ទុកជានិរាករណ៍។

ធ្វើនៅព្រះបរមរាជវាំងរាជធានីភ្នំពេញថ្ងៃទី ២៥ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ ២០០២
ក្នុងព្រះបរមនាមនិងតាមព្រះរាជត្រាស់បង្គាប់

ប្រមុខរដ្ឋស្តីទី

ហត្ថលេខា និង ត្រា

ពរល-០២-០៩-០០២៨៨

ជា ស៊ីម

បានយកសេចក្តីក្រាបបង្គំទូលថ្វាយ
សូមឡាយព្រះហស្តលេខាព្រះមហាក្សត្រ

នាយករដ្ឋមន្ត្រី

ហត្ថលេខា

ហ៊ុន សែន

បានជម្រាបជូនសម្តេចនាយករដ្ឋមន្ត្រី

រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសង្គមកិច្ច ការងារ

បណ្តុះបណ្តាលវិជ្ជាជីវៈ និងយុវនីតិសម្បទា

ហត្ថលេខា

អ៊ិត សំហេង

លេខ: ១៩៧ ច.ល
ដើម្បីចម្លងចែក
រាជធានីភ្នំពេញ,ថ្ងៃទី ០២ ខែ តុលា ឆ្នាំ ២០០២

អគ្គលេខាធិការរាជរដ្ឋាភិបាល

ហត្ថលេខា

ណាឌី តាន់